

'Nu weet ik dat ik op mijn gevoel werk'

De eerste baan maakt vaak diepe indruk en legt de basis voor later.

Tv-presentator en journalist Annemiek Schrijver (45) maakte muziek met gehandicapte jongeren.

„Op mijn 23ste, vers van het conservatorium, kon ik muzikles gaan geven in het hoger onderwijs. Maar mijn stage was een drama geweest. Havo 3 uit de gordijnen krijgen met Haydn en Mozart? Veel succes, ik liet ze liever hangen. Ik ging als muziektherapeut werken in een Joods bejaardencentrum en bij verstandelijk gehandicapte jongeren. Indrukwekkende ervaringen. Met de jongeren maakte ik hoorspelen. Gek doen met mongolen en dat opnemen op tape, iets leukers bestaat niet. Verbijsterend hoeveel creativiteit er dan los komt. Ze zijn anders maar niet minder getalenteerd. Het troostte me dat we allemaal op elkaar leken. Als ik gek deed, zeiden zij 'Annemiek, doe normaal'. Dat gaf me het gevoel erbij te horen. Ik probeer dat nu over te brengen wanneer ik interview op televisie. Mensen thuis laten denken: hé, dat heb ik ook, dus ik ben niet gek of stom.

Voor werken met Joodse bejaarden was ik eigenlijk te jong. In het centrum zaten veel Auschwitzoverlevers met kampnummers in hun arm getatoeëerd. Ik pakte eens voorzichtig een man bij zijn bovenarm en werd voor kampbeul uitgemaakt. Toch heb ik er genoten. We speelden Jiddische muziek en dansten. Muziek is hét medium om los te komen voor mensen die niet meer praten of zich niets meer her-

inneren, fantastisch.

Maar eigenlijk wilde ik voor de radio werken. 's Zondagmiddags luisterde ik naar het programma Praten over muziek op Hilversum 4. Presentators Bert Blanken en Hans Onno van den Berg deden heel rare, humoristische dingen tijdens het draaien van klassieke muziek. Ze kropen in de rol van uitvoerenden en riepen bijvoorbeeld door de muziek van een pianospelend duo heen: schuif eens wat op, joh. Die verbeelding is aan geen grens gebonden en dat wilde ik ook, keten op Hilversum 4. Ik schreef een brief naar alle omroepen met de vraag wat ik moest doen om daar terecht te komen. De Tros reageerde met de vraag of ik 's ochtends een klassieke diva uit haar bed durfde te bellen. Toen ik ja zei, was ik aangenomen. Als documentairemaakster heb ik me flink kunnen uitleven en van mijn zogenaamde zwakte een kracht kunnen maken. Toen ik eens een reportage maakte bij De Nederlandse Opera, was daar een autoritaire medewerkster van de omroep tegen wie ik erg opkeek. Ze vroeg me hoe ik het aan ging pakken. Ik had geen idee en dacht het verkeerd te doen. Tegenwoordig, op mijn oude dag, blijkt dat ik niet iemand ben van kladblok en schema's, maar meer van het ruiken, proeven en voelen.”

Jolanda Breur